

Nr 377.

Av herr **Hansson** i Skediga **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 298, angående åtgärder till främjande av sommarvistelse på landet för barn från städer och andra tätbebyggda samhällen.

Kungl. Maj:ts proposition nr 298 avser att bereda barn från de större städerna och samhällena en tids vistelse på landsbygden för stärkande av deras hälsa. Det torde utan tvivel vara av största betydelse för barnens framtida utveckling med ett ombyte av vistelseort liksom också, att de få tillfälle att studera en miljö, som inte hör till deras vanliga. Detta är lika framträdande för landsbygdens barn som städernas, något som vi från landsbygden sett praktiska resultat av efter de sommarresor för skolbarn, som sedan länge pågått. Dessa resor ha varit i högsta grad uppskattade av barnen och skapat minnen för dem, som de inte glömt. Livet på landsbygden är kanske mer enahanda än i städerna. Därför blir utbytet minst lika stort för landsbygdens barn, då de få komma till städerna, som när städernas barn få tillfälle att vistas på landsbygden.

Resorna kosta emellertid pengar, och möjligheterna för föräldrarna att låta sina barn deltaga i dessa skolresor äro i många fall högst begränsade. I den händelse ett anslag stode till förfogande, vore det alldeles givet, att barn från de fattigaste hemmen på landsbygden, där barnen nu få lov att avstå från deltagande i skolresorna, därigenom skulle kunna få samma möjligheter till ett välgörande ombyte som de bättre situerade ha. Gränsdragningen för bidrag till sommarresor skulle mycket väl kunna anknytas till den ekonomiska gräns, som i Kungl. Maj:ts proposition anförts, nämligen prisrabatteringen å livsmedel.

I det hittills tillämpade systemet ha lärare och lärarinnor tjänstgjort som reseledare och vårdare av barnen under resorna. Detta system har visat sig slå mycket väl ut, och man har då fördelen att reseledaren sedan gammalt känner de barn han eller hon har med sig och har därigenom bättre möjligheter att taga vård om dem än om reseledaren står som en främling för barnen. Det bör därför betraktas som önskvärt, att som reseledare tjänstgör barnens ordinarie lärare eller lärarinna. För dem är detta många gånger en ekonomisk fråga, och därför måste det anses skäligt, att när de taga på sig en färdledares ansvarsfulla uppgift, även de kunna få del av ovan ifrågasatta anslag i form av fria resor.

Med anledning av vad som här ovan anförts få vi hemställa.

att riksdagen måtte besluta att bidrag utgår även till sommarresor för landsbygden samt att i anledning därav det i Kungl. Maj:ts proposition angivna förslagsanslaget å 500.000 kronor höjes till 1 miljon kronor.

Stockholm den 27 maj 1942.

K. E. Hansson,
Skediga.

Sven Andersson
i Vigelsbo.

C. O. Carlsson,
Bakeröd.